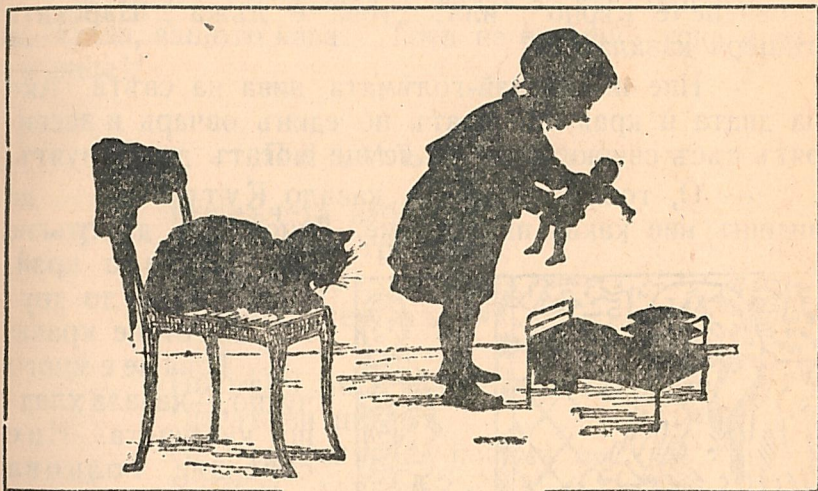

— Съвсѣмъ не, — отговоря Палячо, — но малкиятъ ми господарь се усмѣли да ме хвърли въ това положение на земята! Не е ли ужасно това?

— Съжелявамъ Ви, — каза госпожица Марийка. Азъ съмъ щастлива, че имамъ такава добра майка,

която се грижи за мене. Вижте само какъ ме е турила да седна, прѣди да излѣзе. Чакамъ я да се върне отъ училище. Щомъ се върне, тя ще ме нахрани, ще си поиграемъ и слѣдъ това ще ме тури нѣжно да спя въ бѣлото си креватче.

— О-о-о! — въздиша Палячо, — колко ме боли главата и колко искамъ да стана! Завиждамъ Ви, че имате такава добра майка. Ужасно е да принадлежишъ на такова немарливо момче, което всичко чупи. Сигуренъ съмъ, че не ще живѣя дълго съ него.

— Шштъ! — каза госпожица Марийка, ето мамичка. Не се отчайвайте, господинъ Палячо, тя е толкова добра, че веднага ще Ви вдигне отъ земята. И, надѣвамъ се, Вие отново ще се развеселите, и пакъ ще станите щастливъ Палячо, какъвто сте почти винаги.